

על זכרוןך

שוב — ככצבויז טובע — גזיזת זכרוןך :
לחשת לי. בדוד וקטפט שוב
גופך המכר בקנדים הזרים. חשוב
שצמקת שברכיך :פו שמעל ארוןך

גפץ כד הזכוכית. הפל פרט לי.
ביניך צלו ככר צפרנים זרות.
הצפרים בסלונך ככר אינן מקרות.
ואתמול גסיתי: שחו שקראת לי.

ששמי הנה עמך. לו רגע. כמטבע —
בזכות אותך. אכל שפתך משוהו.
גנב אלי ששצרך קצץ שמתרבע
מצחך ששמתך הלכנה אינה עוד.
כפסוק שזה הרבה פרשהו
עד שנשכח—אני זוכרך.
כמה עוד

ארבע נשים

נחול המקרה גזר מסנדליה.
עורה הלבין. האגדה
שהשמש פתחה בזה היתה
לקמטים בחול. לשפל גל.
צנה שהתכווצה בשלולית
היתה בירכיה שחשקו.
שני צדפים סגרו את ציניה
שבקשו קדם בצבתות סרסן.

צנוקה ולבנבנה בבטן הדגים
את פרוטות אישוניה תקמץ.
ידיה משוטטות בצפירים
ביצרות שפחה המבלבל.
איך לחשד פה כי במלוא ירם
גואה היא ונאנקת בנשים?
לא יראו פה את הנאנה
ברחם המסתר אשר נושם
ומסרפר פה כמכרה דהר.

אחרי הגומי והמתכת המתמתחת
בא צליה שקט הצמר.
ונפרשה כאדמה והגבר
השתצמם במרתביה המכרים
והכריחה להתאגרף שוב
עד שבוקנה ושנאה ומאז
היא מצניקה לו בבואתו
כמו זכוכית.

פניה כמפרש וגופה כספינה.
ההתלהבות המכאיבה אשר לאהבה
ההסתאבות אשר לאהבה
זרו לה כבגדים. כבגדים
נתפרקלה בגברים ונתפשטה אותם.
סופה שמשצמום חנתה לה.
פניה סלאו וגופה נתישב
וכמו בקקים — סדים וחושפים —
היו לה זכרונות נצער.